

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2011. év április hó 7. napján tartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

Ítéletet:

A különös kegyetlenséggel, különös visszaesőként elkövetett emberölés bűntette miatt **a vádlott** ellen indított büntető ügyben a Fővárosi Bíróság 2010. év április hó 29. napján kelt 6.B.1149/2007/43. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlott cselekményét emberölés bűntettének (Btk.166.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés d./ és h./ pont) nevezi meg.

A feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját 40 (negyven) évre súlyosítja.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült összesen 54.000,- (Ötvennégyezer) Ft bűnügyi költségből a vádlott 27.000 (Huszonhétezer) Ft-ot köteles az államnak megfizetni. A fennmaradó 27.000 (Huszonhétezer) Ft-ot az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o k o l á s:

A Fővárosi Bíróság a 2010. év április hó 29. napján kihirdetett 6.B.11492007/43. számú ítéletével a más ügyben jogerős szabadságvesztésétől töltő vádlottat bűnösnek mondta ki különös kegyetlenséggel, különös visszaesőként elkövetett emberölés bűntettében (Btk. 166. § (1), (2) bekezdés d/ és h/ pontja).

Ezért öt életfogytig tartó fegyházbüntetés és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a vádlott legkorábban 35 év elteltével bocsátható feltételes szabadságra.

A magánfél által 1.000.000,- forint összegre előterjesztett polgári jogi igény érvényesítését egyéb törvényes útra utasította.

Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelek tekintetében és azok közül a Bj.1736/2007/1-16. tételszám alattiak megsemmisítését, míg a 17. tételszám alatti XY részére kiadni rendelte.

Kötelezte a vádlottat 628.120,- forint bűnügyi költség megfizetésére.

Az így kihirdetett ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére súlyosítás - a feltételes szabadság lehetőségéből történő kizárás - érdekében jelentett be fellebbezést, míg a vádlott és védője felmentéért fellebbezett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.506/2010/1. számú átiratában, illetve képviselője a nyilvános ülésen az ügyészi fellebbezést fenntartotta, míg a védelmi fellebbezést alaptalannak tartotta.

Utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság az eljárása során a perrendi szabályokat - egy kivételével - megtartotta. Az ügyben a vádlott megváltoztatott vallomására tekintettel ügyfelderítési kötelezettségének eleget téve részletes, körültekintő bizonyítást folytatott le, a tényállás megállapításához szükséges releváns bizonyítékokat beszerezte, helyszíni tárgyalást tartott, meggyőződve a bűncselekmény körülményeiről.

Kihallgatásai kellően részletesek, törekedett az ellentmondások feloldására. Az eljárási törvény rendelkezésére tekintettel kiegészítő igazságügyi orvos-szakértői véleményt szerzett be a sértett süléseivel, halálának okával kapcsolatban. Észrevételezte, hogy a szakértőknek a tárgyaláson történt meghallgatása során a bíróság nem volt tekintettel arra, hogy 2009. év október hó 1. napjától a 2009. évi LXXV. törvény 143. §-a (6) bekezdésének a/ pontja a Be. 110. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezést módosította. A 2010. év január hó 28-i 36. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvből nem tűnik ki, hogy a bíróság a szakértők személyazonosságát megállapította volna, illetve tisztázta volna azt, hogy kizáró ok fennáll-e velük kapcsolatban és a letett esküjükre történt figyelmeztetés sem a hatályos törvényeknek megfelelő.

Erre figyelemmel indítványozta, hogy az ítélet tábla az ügyet tűzze ki tárgyalásra és a relatív eljárási szabálysértést a szakértők megidézésével és meghallgatásával küszöbölje ki.

Utalt arra a fellebbviteli főügyészség továbbá, hogy az első fokú bíróság a tényállást mérlegelési jogkörében állapította meg, az megalapozott, azonban a minősítésre figyelemmel azt szükséges kiegészíteni a sértett sérüléseinek pontosabb leírásával azzal, hogy a sértett halála egy elhúzódó fulladási folyamat következtében állt be, és a halál bekövetkeztében a sértett súlyos szív- és érrendszeri betegségei is szerepet játszottak.

Az első fokú bíróság indokolási kötelezettségének eleget tett, részletesen foglalkozott a vádlott módosított vallomásainak az értékelésével, védekezésének elvetésével, és részletesen értékelte azokat a bizonyítékokat is, amelyekre a tényállást alapította.

Különös gonddal vizsgálta a zárvatársak - ezen belül is tanú1 - vallomásának elfogadhatóságát.

A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint az irányadó tényállás alapján az első fokon eljáró Fővárosi Bíróság okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére és cselekményeire is törvényesen minősítette. A büntetés kiszabása során irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság megfelelően feltárta, azokat azonban azokat nem a ténylegesen súlyuknak megfelelően értékelte. Nem lehet ugyanis figyelmen kívül hagyni a vádlott személyiségét; nevezett korábbi élet elleni ügyében is egy nála fizikailag jóval gyengébb kiszolgáltatott gyermeket bántalmazott, aki szerette őt, könyörgött, hogy ne bántsa. Ezen ügyben is felmerült, hogy indokolt lenne vele szemben határozott ideig tartó szabadság veszteség, azonban életkora ezt nem tette lehetővé.

A vádlott szabadulását követően is elkövetett erőszakos bűncselekményeket, jelenleg is rablás és súlyos testi sértés miatt tölti jogerős büntetését. A jelen ügyben is egy idős kiszolgáltatott helyzetben lévő, fizikailag leromlott állapotú sértettre támadt, gyakorlatilag ok nélkül, igen brutális módon. Zárvatársának tett azon kijelentései, hogy nem szereti a gyerekeket, valamint az időseket, illetőleg kíváncsi volt arra, hogy tud-e még ölni, olyan mélyen antiszociális személyiségére utalnak, ezért indokolt vele szemben a legsúlyosabb büntetés alkalmazása és a társadalomból történő végleges kirekesztése.

A fentiekre figyelemmel indítványozta, hogy Fővárosi Ítéletábrla a Fővárosi Bíróság ítéletét a büntetést kiszabó részében változtassa, azt az ügyészi indítványnak megfelelően súlyosítsa, egyebekben hagyja helyben.

A vádlott védője a nyilvános ülésen tartott perbeszédében a felmentésre irányuló fellebbezését fenntartotta. Utalt arra, hogy a védelem tisztában van azzal, hogy az első fokon eljáró Fővárosi Bíróság által mérlegeléssel megállapított tényállást - annak megalapozott volta miatt - vitatni nem tudja. Ugyanakkor azt az álláspontját fejtette ki, hogy az ügyben bizonyítékként elfogadott tanúvallomások aggályosak.

Védence bűnösségét az egy ízben tett beismerő vallomása, tanú1 vallomása, valamint a S-Cs féle vallomások alapján állapította meg az első fokú bíróság.

Ugyanakkor megállapítható, hogy a S- féle vallomás, valamint Cs.I. rendőrnnyomozó által készített jelentés időpontjában a nyomozó hatóság előtt már a vádlott „képben volt”, ellene adatgyűjtés folyt, és tanúként is kihallgatták. Így e vallomásoknak a bizonyító ereje nem meggyőző.

Az első fokú bíróság ugyanakkor a tényállás megállapításánál adós maradt néhány tényre vonatkozó bizonyíték részletesebb értékelésével, illetve megjelölésével. Nem tisztázta például, hogy hogyan és milyen módon került a sértett a feltalálási helyére,

hogyan került le róla a nadrágja, és miként keletkezett az a folytonos székletmaradvány, amelyet a helyszíni szemlén is rögzítettek.

Nem nyert bizonyítást az sem, hogy a „Darth vader” kifejezés a vádlottól származott-e ugyanis a sértettet a XY kocsmában többféle ragadványnévvel is illették, és a nyomozást végző rendőrök is megismerhették. Így nem biztos, hogy a tanú1 a vádlottól hallotta ezt. Védencc egy alkalommal tett beismerő vallomást, amely az ügy minden részletére nem tért ki, a nyomozás későbbi szakában pedig nem minden mozzanatot lehetett kivizsgálni, illetve bizonyítani. Védencc következetesen állapította, hogy pszichikai ráhatásra tett beismerő vallomást, a nyomozók állítólag megfenyegették azzal, hogy a korábbi bűncselekményét nyilvánosságra hozzák, ez pedig a büntetés-végrehajtás keretei között jelentős hátrányt jelentett volna a védencc számára. Védencc kényszervallatás miatt feljelentést is tett.

A fenti hiányosságok miatt nem látta bizonyítottnak, hogy a védencc a terhére rótt bűncselekményt elkövette, ezért elsődlegesen felmentésére tett indítványt. Másodlagosan az ügyészi indítvány elutasítását kérte, álláspontja szerint védenccétől nem lehet megvonni a reményt. Az esetleges szabadulása lehetőségét illetően. Amennyiben az első fokú bíróság által alkalmazott büntetés hosszú időre elzárja védenccét a társadalomtól, meglehetősen idős korban szabadulna, és ez biztosítékot jelent arra, hogy újabb bűncselekményt már nem fog elkövetni.

A vádlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában utalt arra, hogy a helyszíni tárgyalás során erőiesen tiltakozott az ellen, hogy a XY kocsmában konfliktusba került volna a sértettel, akkor is és most is határozottan állította, hogy tanú2 által mondottak nem felelnek meg a valóságnak.

Kijelentette, hogy nem ő ölte meg a sértettet.

Az ellentétes irányú fellebbezések alapján a Fővárosi Ítéltábla az első fokú ítéletet, és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 348. §-a (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felül bírálta. Ennek során megállapította, hogy az első fokon eljáró Fővárosi Bíróság a perrendi szabályokat egy kivételével megtartotta. Eljárási szabályt sértett ugyanis, amikor dr. Molnár Miklós és dr. Jäckel Márta szakértőket nem az időközben módosított Be. 110. § (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően figyelmeztette a hamis szakvéleményadás következményeire, továbbá nem tisztázta, hogy nincs-e velük szemben kizáró ok, illetőleg nevezettek személyazonosságát sem az eljárási szabályoknak megfelelően állapította meg. Ezt a relatív szabálysértést azonban a Fővárosi Ítéltábla azzal küszöbölte ki, hogy a szakértőket a tárgyalásra megidézte, szakértői igazolványuk alapján személyazonosságukat megállapította, a hatályos Be. 110. §-ának (1) bekezdésének foglaltaknak megfelelően tisztázta, hogy nincs-e velük szemben kizáró ok, egyben figyelmeztette őket a hamis szakvéleményadás törvényi következményeire. A figyelmeztetés megtörténtét, illetőleg a szakértőknek az erre adott válaszát jegyzőkönyvben rögzítette.

A szakértők egyébként az írásban előterjesztett közös a szakvéleményüket változatlan tartalommal fenntartották a feltett kérdésekre érdemben válaszoltak.

Egyébként a büntetőeljárás szabályait a Fővárosi Bíróság maradéktalanul betartotta, mind a tárgyalás, mind pedig a helyszíni tárgyalás tartásakor, a tanúk figyelmeztetése szabályosan megtörtént, a vádlott az észrevételezési jogát gyakorolhatta, az ügy szempontjából jelentős okirati bizonyítékoknak a bizonyítás anyagává tétele felolvasással megtörtént.

Az első fokon eljáró Fővárosi Bíróság az ügyfelderítési kötelezettségének maradéktalanul eleget tett, körültekintő bizonyítást folytatott le a tényállás bizonyításához szükséges bizonyítékokat beszerezte, azokat egyenként és egymással összevetve megvizsgálta. A bűncselekmény helyszínére kimelve meggyőződött annak körülményeiről, a tanúk vallomása és a vádlott beismerő vallomása közötti ellentmondásokat szembesítetéssel igyekezett feloldani, kiegészítő igazságügyi orvosszakértői véleményt szerzett be a sértett sérüléseivel, annak halálával kapcsolatban.

Az így megállapított tényállás lényegében megalapozott, azonban a Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint több vonatkozásban hiányos, illetve részben ellentétes a rendelkezésre álló bizonyítékkal (Be. 351. § (2) bekezdés b/ pontja) és kiegészítésre, illetve helyesbítésre szorul. Ezért az ítéltábla a Be. 352. § (1) bekezdés a/ pontja alkalmazásával az iratok tartalma alapján az ítéleti tényállást azzal egészíti ki, hogy:

- a vádlott személyi körülményeit (első fokú ítélet 3. oldal második bekezdés) azzal egészíti, hogy a vádlott nem piromániás, a gyújtogatás személyiségfejlődésének antiszociális, pszichopáthiás jellegével áll összefüggésben (nyomozati iratok II. kötet 1437. oldal alatti elmeorvos szakértői vélemény, 1459. oldalszám alatti pszichológus szakvélemény).
- Az első fokú ítélet 4. oldalának ötödik bekezdését akként pontosítja, hogy a vádlott a drótfonatú kerítés szakaszt követő két vízszintes dróthuzalban folytatódó kerítésen keresztül lökte az ott lévő bozótos részbe a sértettet. A cselekmény során a sértettről ismeretlen körülmények között az alsó lábszár közepéig lekerült a nadrágja és az alsónadrágja. A sértett a nadrágjának lekerülését követően széket maga alá engedte (nyomozati iratok I. kötet 81-88. oldalszámig terjedő helyszíni szemle jegyzőkönyv, és nyomozati iratok II. kötetben lévő helyszíni fényképfelvételek).
- Az első fokú ítélet 4. oldal 6. bekezdésének második mondatát akként helyesbíti, hogy a vádlott nem a sértett ruházatát, hanem annak nadrágját gyújtotta meg (nyomozati iratok I. kötet 81-88. oldalszámig terjedő helyszíni szemle jegyzőkönyv, és nyomozati iratok II. kötetben lévő helyszíni fényképfelvételek).
- Az első fokú ítélet 5. oldalának harmadik bekezdését a sértett sérüléseire vonatkozóan azzal egészíti ki, hogy a sértettnél az elszenvedett bántalmazás

következtében a boncolás során rögzített külső sérüléseken túlmenően belsőleg heveny koponyaüri nyomásfokozódás kórjelensége, közepesen erősebb belégzés állapotában lévő puffadt egyenetlen levegő elosztású jobb és baltüdő, a bordatörések vetületében lágyrész vérbeszűrődések keletkeztek. A nyomásfokozódás agyduzzanat, az agyvizenyő egy relatíve hosszú percekig tartó fuldoklás eredményeként jött létre, amely folyamatban a sértett súlyos szív- és érrendszeri betegségei is közrehatottak.

A bordatörések nagy erejű mechanikai erőbehatástól jöttek létre, azok külön-külön, de együttesen is nyolc napon túliaak voltak. Az nem volt megállapítható, hogy a sértett égési sérülései élőben keletkeztek-e.

- A Budapesti Nyomozó Ügyészség az 574/2007. számú 2007. év november hó 8. napján kelt határozatával kényszervallatás büntette miatt a vádlott feljelentése alapján indult nyomozás a Be. 190. §-a (1) bekezdésének b/ pontja alapján megszüntette. A határozatot az ellene bejelentett panasz folytán a Fővárosi Főügyészség felülvizsgálta, és az 1880/2007. számú határozatával helybenhagyta, a panasz elutasítása mellett.

A fenti kiegészítésekkel, illetve helyesbítésekkel a tényállás már minden tekintetben megalapozott, menetes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt az ítéletábra így fogadta el felülbírálat alapjául.

Az első fokon eljáró Fővárosi Bíróság körültekintően értékelte az ügyben rendelkezésére álló bizonyítékokat, a tényállást elsősorban a vádlottnak a 2007. év március hó 27. napján kelt ténybeli beismerő vallomására, a zárkatársak vallomására, a tárgyaláson kihallgatott tanúk vallomására, valamint a helyszíni szemle adataira, a helyszíni fényképfelvételekre, valamint a helyszíni tárgyalás adataira alapítottnak állapította meg.

Részletesen és helytállóan értékelte a vádlott által tett ténybeli beismerő vallomást. A vádlott ezen kihallgatásakor elismerte, hogy ő követte el a bűncselekményt, azt is elismerte, hogy 2005. év augusztus hó 12. napján a Budapest, XXI. Kerület u. szám alatti XY kocsmában vendége volt, ahol ebben az időben ott tartózkodott az általa már korábban megismert a sértett, aki a zárás körül indult el a kocsmából, ő pedig kb. 10 perccel később hagyta el a szórakozóhelyet. A gimnázium felé vette az útját, utolérte az idős, nehezen mozgó sértettet, majd „jött egy gondolat” belökte a sértettet a bokrok közé, ott talált egy követ, rászorította a sértett torkára és a mellkasára.

Mint vallotta; a sértett nem védekezett, pár perc után már nem mozgott, nem adott életjelenséget. Ekkor úgy döntött, hogy felgyújtja azért, hogy ne ismerjék fel. A nála lévő öngyújtóval gyújtotta meg az ingét, majd elszaladt, de rövid idő múlva visszatért, mint mondotta ekkor már voltak emberek a tűznél, amely kb. fél méteres lánggal égett. Elmondta azt is, hogy volt egy bot a sértettnél, de azt nem fogta meg, hogy ne hagyjon ujjnyomatot.

A kihallgatása kezdetén panaszt tett ugyan a gyanúsított kihallgatása ellen, de kézzel írott nyilatkozata szerint tudomásul vette, hogy a kirendelt védője nem jelent meg, és úgy nyilatkozott, hogy így is vallomást kíván tenni; és a fentiek szerint

beismerte a terhére rótt bűncselekményt. A kihallgatása végén ugyancsak saját kézírásával rögzítette, hogy panaszja nincs ételt is kapott.

A 2007. év augusztus hó 28-i kihallgatása alkalmával a vallomástételt megtagadta és az eljárás során később is élt a hallgatás jogával. A beismerő vallomásának visszavonását azzal indokolta, hogy beismerő vallomása megtételekor pszichikai ráhatást gyakoroltak vele szemben a rendőrök, megfenyegették, hogy nyilvánosságra hozzák azt a tényt, hogy gyermekgyilkosság miatt volt korábban elítélve.

Az első fokú bíróság a vádlott fenti védekezését nem fogadta el, ítéletében a bizonyítékok értékelése kapcsán - első fokú ítélet 22. oldal ötödik bekezdésétől 30. oldal harmadik bekezdésével bezárólag - részletesen értékelte az általa a tárgyaláson a közvetlenség elve alapján megvizsgált bizonyítékokat és ezek alapján helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a vádlott alaptalanul hivatkozott állítólagos kényszervallatására. Megalapozottan mutatott rá arra, hogy a vádlottat korábban kiemelkedő tárgyi súlyú élet elleni bűncselekmény elkövetése miatt hosszútartamú szabadságvesztés büntetésre ítélték, így tisztában kellett lennie beismerő vallomásának következményeivel. Ezen túlmenően is több alkalommal volt büntetve, így tisztában kellett lennie azzal is, hogy a védekezése érdekében milyen kijelentéseket kell tennie, rajta állt, hogy a cselekmény elkövetését beismerje vagy pedig egyéb módon védekezik. Megállapítható volt, hogy kihallgatása alkalmával lerajzolta a helyszínt részletesen beszámolt az elkövetés körülményeiről, és a kihallgatását végző nyomozók előtt nem tanúsított zavart magatartást, kihallgatása nyugodt légkörben zajlott.

Az ítélet tábla utal arra is, hogy a vádlott feljelentése alapján a kényszervallatás miatt büntetőeljárás is indult, amelyet a Budapesti Nyomozó Ügyészség megszüntetett, majd az ellene bejelentett panasz folytán a Fővárosi Főügyészség felülbírált és a vádlott panaszát elutasítva helyben hagyta a megszüntető határozatot.

Helytállóan értékelte az első fokú bíróság a zárkatársak vallomásait is, amelyek közül kiemelésre érdemes tanú1 vallomása, valamint tanú3 és tanú4 nyilatkozata. E tanúk vallomását az ítélet tábla álláspontja szerint a vádlott beismerő vallomása mellett szóló bizonyítékként kell értékelni. A tanúk olyan részletkörülményekről nyilatkoztak, amelyekről csak a vádlottól szerezhetek tudomást, és e tanúvallomások egybevetve a helyszíni szemle, és a helyszíni fényképfelvétel adataival, illetőleg a sértettet felfedező tanú5 tanúvallomásával, valamint a helyszínre érkező biztonsági őr, tanú6 és tanú7 polgárőrök, valamint tanú8 mentőtiszt nyilatkozatával megállapítható, hogy e tanúvallomások tárgyszerűek, és tényszerűek így azokat megalapozottan vette figyelembe az első fokú bíróság az ítéleti tényállás megállapításánál.

Az első fokú bíróság ugyanakkor nem indokolta kellő részletességgel azt a tényt, hogy a sértettől milyen körülmények között került le a nadrágja és az alsónadrágja. A vádlott erre vonatkozó vallomásának hiányában ma már csak azt lehet megállapítani, hogy a sértett sérelmére megvalósított ölési cselekmény

folyamatában, de ismeretlen körülmények között került le az alsónadrág és a nadrág a sértetről, még pedig az alsólábszárának a közepéig, továbbá azt is tényként lehetett megállapítani, hogy a sértett a nadrágjának a lekerülését követően székelte maga alá. A bűncselekmény helyszínén készített 10. számú fényképfelvételen, valamint a 15-16-os fényképfelvételeken egyértelműen látszik, hogy a sértett széklete közvetlenül a test mellett helyezkedett el, feltehetően a sérelmére elkövetett ölési cselekmény folytán engedte maga alá a székletét, arra adat ugyanis nem merült fel, hogy a vádlott részéről olyan helyzetben érte volna a sértettet a támadás, hogy nadrágját letolva a bokros részen a szükségét végezte volna. A vádlott maga is úgy nyilatkozott, hogy az adott kerítésszakaszhoz érve, hirtelen ötlettől vezérelve lökte be a sértettet a bozótos részbe, a később feltalálási helyre. A kifejtettekre figyelemmel ezért az ítéletábra az első fokú bíróság által megállapított tényállást annyiban helyesbítette, hogy a cselekmény során a sértetről ismeretlen körülmények között lekerült a nadrágja és az alsónadrágja, és a sértett a nadrágjának lekerülését követően székelte maga alá.

Pontatlanul rögzítette az első fokú bíróság az ítéletében azt, hogy a vádlott a sértett ingét gyújtotta meg, mivel erre vonatkozó adat a tűzvizsgálati jegyzőkönyvben sem szerepelt, ezt csak a vádlott vallotta, ugyanakkor tényként állapítható meg, hogy a sértett ingén égési nyomok nem voltak, kizárólag a sértett nadrágját gyújtotta meg a vádlott, ennek vetületében keletkeztek a sértett testén, illetve teste alá szorult kézfejen az égési sérülések. Ezért az ítélet 4. oldalának 6. bekezdését az ítéletábra ennek megfelelően helyesbítette.

Az ítéletábra a fentiek részletezésével egyben a védőnek a bizonyítékok értékelésével kapcsolatos álláspontjára is reagált és etekintetben úgy foglalt állást, hogy a helyszíni szemle adatai alapján kétséget kizáró bizonyossággal az előzőekben írtakat lehetett megállapítani. Ez azonban semmiképpen nem szolgálhat bizonyítékkal arra nézve, hogy a sértett sérelmére elkövetett ölési cselekményt ne a vádlott valósította volna meg.

Megalapozottan észrevételezte a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség azt a tényt, hogy a sértett sérüléseinek pontos leírása és rögzítése az első fokú ítéletben csak részben történt meg, erre figyelemmel a Fővárosi Ítéletábra az igazságügyi orvosszakértők véleményében, illetve kiegészítő szakvéleményében rögzítettek alapján az ítéletben egyébként helyesen felsorolt külsérelmi nyomok mellett rögzítette azt is, hogy a sértettnél a boncolás során szakértők belsőleg heveny koponyaüri nyomásfokozódás kórjelentését, közepesnél erősebb belégzés állapotában lévő puffadt egyenetlen levegő elosztású jobb-, és bal tüdőt észleltek, továbbá észlelték a bordatörések vetületében lágyrész vérbeszűrődéseket is. Dr. Molnár Miklós és dr. Jäckel Márta igazságügyi orvosszakértők a nyilvános ülésen az írásban előterjesztett közös szakvéleményükben foglaltakat változatlanul fenntartották.

Kifejtették, hogy az agyi nyomásfokozódás, az agyduzzanat, az agyvizenyő egy relatíve hosszú percekig tartó fuldoklás eredményeként jött létre, amely a fulladásos halál szokásos időtartamát meghaladó időtartamú volt. A bordatörések nagy erejű

mechanikai erőbehatástól jöttek létre, azok külön-külön, de együttesen is 8 napon túliai voltak. A gégeműtétnek és a bordatöréseknek haláluki szerepe nem volt, a sértettnél a mellkas összenyomtatása miatt előállt légzési elégtelenség, a mellkasi légző mozgás akadályoztatása miatt előállt elhúzódó fulladás vezetett a halálhoz, amelyben szerepet játszott a súlyos szív-, és érrendszeri betegsége is. A szakértők az azonnali halál bekövetkezését is kizárták.

Nyilatkoztak arra vonatkozóan is, hogy a sértett testén lévő égési sérülések vonatkozásában szakértői szempontból nem lehet állást foglalni arra nézve, hogy azok előben vagy a sértett halálát követően keletkeztek-e.

A szakértők által a nyilvános ülésen előterjesztett közös szakvéleményt az ítéltábla aggálytalannak találta, az általuk kifejtettek alapján az első fokú ítélet tényállását pontosította, és ezek alapján kétséget kizáró módon tisztázottnak látta a sértett halála okára vonatkozó ítéleti megállapításokat.

Egyéb vonatkozásban az első fokú bíróság helytállóan értékelte az általa megvizsgált bizonyítékokat és mérlegelési jogkörében eljárva megalapozott tényállást állapított meg. Indokolási kötelezettségének eleget tett, a bizonyítékok értékeléséről számot adott. Ezekre figyelemmel a védőnek a vádlott felmentését célzó fellebbezése nem foghatott helyt.

Az irányadó tényállás alapján az első fokú bíróság megalapozottan következtetett a vádlott bűnösségére és törvényesen minősítette a cselekményét is.

A kiegészítő orvosszakértői véleményben foglaltak alapján helytállóan foglalt állást az első fokú bíróság, amikor a különös kegyetlenséget, mint minősítő körülményt megállapította. A sértett ugyanis egy relatíve hosszú fuldoklás eredményeként vesztette életét miáltal olyan lelki és testi szenvedést viselt el, amely az ölési cselekménnyel járó szükségszerű kegyetlenséget meghaladta.

A különös visszaesői minőség megállapítását pedig a Fővárosi Bíróság 3.B.42/1990/13. számú, illetve a Legfőbb Bíróság BF.IV.876/1990/3. számú ítéletével kiszabott büntetés alapozza meg.

Mindezekre tekintettel az első fokú bíróság törvényesen minősítette a vádlott cselekményét a Btk. 166. § (1) bekezdésébe ütköző, de a (2) bekezdés d/ és h/ pontjai szerint minősülő különös kegyetlenséggel, különös visszaesőként elkövetett emberölés büntettének.

Észlelte ugyanakkor az ítéltábla, hogy az első fokú bíróság nem a Be. 258. §-a (2) bekezdés d/ pontjának megfelelően nevezte meg a bűncselekményt, ezért az ítéltábla a vádlott cselekményét a hatályos eljárási törvény előzőekben hivatkozott rendelkezése alapján a vádlott cselekményét emberölés büntettének (Btk. 166. § (1) bekezdés (2) bekezdés d és h/ pontja) nevezte meg.

Az első fokon eljáró Fővárosi Bíróság hiánytalanul sorolta fel a bűnösségi körülményeket, és helytállóan foglalt állást, amikor úgy ítélte meg, hogy a vádlott

cselekményének kiemelkedő tárgyi súlyával és különös visszaesői voltával határozatlan időtartamú szabadságvesztés büntetés áll arányban. Ugyanakkor a feltételes szabadság legkorábbi időpontját eltúlzottan alacsonyan állapította meg.

A Fővárosi Ítéltábla - részben osztva az ügyésznek a súlyosításra irányuló álláspontját - úgy ítélte meg, hogy az egy alkalommal már élet elleni bűncselekmény elkövetése miatt hosszú szabadságvesztés büntetésre ítélt és a szabadulását követően újabb erőszakos jellegű bűncselekményeket megvalósító vádlott esetében a személyében rejlő kimagasló társadalomra veszélyesség miatt indokolt a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának a súlyosítása, ezért a Fővárosi Ítéltábla azt 40 évi időtartamban határozta meg. Ugyanakkor nem adott helyt a tényleges életfogytig tartó szabadságvesztés alkalmazására vonatkozó ügyészi indítványnak, mivel a 40 évi időtartamot látta arányban állónak a vádlott cselekménye tényleges tárgyi súlyával és az alanyi bűnössége fokával, és ekörben figyelemmel volt arra is, hogy a büntetés kitöltésekor a vádlott az életkoránál fogva sem lesz képes további erőszakos bűncselekmények elkövetésére.

A Fővárosi Ítéltábla az első fokú bíróság ítéletét a rendelkező részben írtak szerint a Be. 372. § (1) bekezdésében foglaltak alapján megváltoztatta, míg az ítélet egyéb rendelkezéseit annak törvényes és helyes indokai alapján a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban felmerült 54.000,- forint bűnügyi költségből az ítéltábla a vádlottat a Be. 338. § (1) bekezdésében foglaltak alapján 27.000,- forint bűnügyi költség megfizetésére kötelezte, miután a bűnösségét megállapította, míg a Be. 338. § (2) bekezdése alapján megállapította, hogy az igazságügyi orvosszakértők megidézése folytán felmerült további 27.000,- forint bűnügyi költséget az állam viseli, mivel ez a költség nem a vádlott mulasztása folytán merült fel.

Az ítélet ellen a Be. 386. § (1) bekezdése alapján további fellebbezésnek nincs helye.

Budapest, 2011. év április hó 7. napján

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

Dr. Hildenbrand Róbert sk.
előadó bíró

Dr. Révész Tamásné sk.
bíró

A Fővárosi Bíróság 6.B.1149/2007/43. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 2011. év április hó 7. napján kelt 2.Bf.230/2010/9. számú ítélete folytán a vádlott vonatkozásában jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2011. év április hó 7. napján

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Udud Sándorné
bíróági ügyintéző